

Пісня сироти

Життя тернами йдучи
І сльози тяжкі ллючи,
В тьмі горя, недолі, нещастя тьмі,
Збирав я пісень насіння оті.
Не на сонці, не в тишині,
В землі теплій, у саді,
Не ранньою політі росою
Взійшли ті цвіти, – ні, сльозою
Вони зрощені,
Із серця кров'ю поливані,
У ранах груді вни саджені,
І тяжким горем умивані!
То ж хто блестячої барви жде
І хто веселой пісні жде,
Нехай од мене геть іде,
Бо не почує, не побачить
Сміху із зраненої груді,
Лиш сумно серденько заплаче,
А пісні веселой не буде!
Але хто нещастя чує,
В чийй груді горе гостює,
Чия щоденна страва – сльози,
Хто покалічивсь на життя дорозі,
Той най прийме отії плоди
Нещастя, **бурі**, непогоди!
Пісне моя, зоре моя,

Ти, що мя вела
Чрез тьму життя безпечная,
Доле ти моя,
Ти, що мя плакати навчила
І взбудать сльози
Що-сь отчину полюбила,
Що-сь на ей мя гріб водила,
Днесь між братій йди!
І кріпким розгрівай їх словом,
М'ягчи серце, до сліз побуджай!
То раз звонів гробових гомоном
Заведи їх в минушості край,
Могили пред ними старі отвирай,
І жалібним словом-звоном
Духи предків призывай!
Надію в серцях укріпляй,
Щоби вони боролись
Так кріпко і славно, як предки їх,
Щоби їх кріпкий голос
За правдов, за світлом не затих
В нещастя бурях! А потім
Ти в раннім світлі, золотім
Вскажи будучність їм!
Вскажи їм, щоб знали, що рід наш не згине,
Щоб знали, що горя минеся година,
Щоб знали, що правди ще ангел прилине,
І озарить їх світлом своїм, —

Тож путь най буде для нього готовим.
Потом, пісне моя,
Злини тихо на ясну зорю
І помолись перед творця престолом,
Щоб ми дождались того дня,
Дня вічної правдивой свободи!
Щоби наш голос не затих,
Аж доки руського народу
Святая справа
Не побідить врагів своїх
І доки спів не вчует: Слава! Слава! Слава!